

Ο Μητροπολίτης Τριμυθούντος για την Κυριακή της Τυρινής

[Εκκλησία της Κύπρου / Ι.Μ. Τριμυθούντος](#)

Ο Πανιερώτατος [Μητροπολίτης Τριμυθούντος](#) κ. Βαρνάβας εξέδωσε την Εγκύκλιό του για την Κυριακή της Τυρινής, στην οποία μεταξύ άλλων ανέφερε: “Κάθε επιπλέον προσπάθεια που καταβάλλουμε στην προσευχή, τη νηστεία και τη μετάνοια μας φέρνει πιο κοντά στη θυσία του Χριστού που αλλάζει πραγματικά τα δεδομένα της ζωής των ανθρώπων και άρα και της δικής μας ζωής”.

Εγκύκλιος του Μητροπολίτη Τριμυθούντος:

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Ἀνοίγεται μπροστά μας ἡ περίοδος τῆς Μ. Τεσσαρακοστῆς, μιὰ σπουδαία πνευματικὴ περίοδος, μιὰ περίοδος ὅπου ὅλα ἀποκτοῦν ἰδιαίτερη ἔνταση, βάθος, ἀλλὰ καὶ μεγαλύτερη διάρκεια. Ἡ νηστεία γίνεται πὶο ἔντονη καὶ διαρκεῖ περισσότερο, ὅπως καὶ οἱ ἀκολουθίες στὸν ναό. Ἡ μετάνοια περιγράφεται μὲ ἔντονα χρώματα, συνδέεται μὲ ἐξαιρετικὰ παραδείγματα ἀπὸ τὸν χῶρο τῆς ἄσκησης καὶ τοποθετεῖται στὸ ἐπίκεντρο τῆς ζωῆς τῶν Χριστιανῶν. Τὰ γεγονότα ποὺ θὰ συναντήσῃ κανεὶς αὐτὴ τὴν περίοδο, ὅπως τὰ Πάθη καὶ ὁ Σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ, δὲν ἔχουν ὅμοιό τους καὶ ἡ μετοχὴ μας σὲ αὐτὰ ἔχει μεγάλες ἀπαιτήσεις, ἀλλὰ εἶναι μεγάλες καὶ οἱ δωρεές τοῦ Θεοῦ γιὰ ὅσους ἀποφασίσουν νὰ μιμηθοῦν τὸν Χριστό. Καὶ ὅλα αὐτὰ προβάλλονται καὶ προσφέρονται ὡς δυνατότητες σὲ ὅλους ἐκείνους ποὺ διαφυλάσσουν τὴν Ὁρθόδοξη πίστη. Μέσα στὴ Μ. Τεσσαρακοστὴ ἀνακεφαλαιώνεται κατὰ κάποιον τρόπο τὸ περιεχόμενο τῆς πίστεως μας καὶ ὁ τρόπος ζωῆς τῶν πιστῶν Χριστιανῶν.

Σὰν ἄλλοι ἀθλητὲς τοῦ πνεύματος καλούμαστε νὰ μετέχουμε σὲ μιὰ περίοδο ποὺ ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίᾳ μας περιγράφεται ὡς «στάδιο τῶν ἀρετῶν». Ὅσοι θελήσουν πραγματικὰ νὰ εἰσέλθουν σὲ αὐτὸ τὸ «στάδιο», θὰ ἀποκτήσουν ἀρετές, θὰ γίνουν ἄλλοι ἄνθρωποι ποὺ θὰ μοιάζουν στὸν Θεό, στὶς ἀρετές του. Θὰ πρέπει, ὅμως, νὰ κοπιᾶσουν, ἀφοῦ δὲν ὑπάρχει ἄλλος τρόπος ἄθλησης. Καὶ ἐπίσης, θὰ πρέπει ὁ ἀγῶνας τους νὰ γίνῃ μὲ νόμιμον τρόπο, μὲ τὸν τρόπο δηλαδὴ ποὺ θέλει ὁ Θεός, σύμφωνα μὲ τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ, ὥστε νὰ στεφανωθοῦν νικητὲς.

Θὰ πρέπει νὰ ἔχει κανεὶς σοβαρὸ λόγο γιὰ νὰ εἰσέλθῃ σὲ ἕναν τέτοιο ἀγῶνα ποὺ ἀπαιτεῖ μεγάλη προσπάθεια, μὲ νηστεία, μετάνοια καὶ ὑπακοὴ τῶν ἐντολῶν. Ἐναν τέτοιο σοβαρὸ λόγο ἔχει ὁ Ἀδὰμ ποὺ κλαίει βρισκόμενος ἔξω ἀπὸ τὸν Παράδεισον. Θυμᾶται τὴν χαρὰ καὶ τὴν ἀγάπη τῆς ζωῆς κοντὰ στὸν Θεὸ καὶ ἡ ζωὴ του χωρὶς αὐτὸν δὲν ἀντέχεται ἄλλο. Ἐπιθυμεῖ μὲ ὅλο του τὸ εἶναι τὴν ἐπιστροφή του στὸν τόπον τῆς θεϊκῆς παρουσίας, τὴν εἴσοδό του στὸν κόσμον τοῦ Θεοῦ, ὅπου ὅλα εἶναι πλημμυρισμένα ἀπὸ τὴν χάριν του.

Ὁ Ἀδὰμ θυμᾶται ὅτι ἡ παραβίαση τῆς ἐντολῆς τῆς νηστείας στὸν Παράδεισο τὸν ὀδήγησε στὴν παρακοὴ τοῦ Θεοῦ θελήματος καὶ ἀπὸ ἐκεῖ στὴν ἁμαρτία, στὴν ἀποστροφή πρὸς τὴ γυναῖκα του, στὸν κόπο καὶ στὸν ἰδρῶτα, στὴ φθορὰ καὶ τελικὰ στὸν θάνατο. Τώρα πιά γνωρίζει ὅτι μέσῳ τῆς νηστείας μπορεῖ νὰ ὑπακούσει στὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ καὶ ἔτσι νὰ ἀλλάξει τὴ ζωὴ του. Ἔχει πιά ἀναθεωρήσει τὴν ἄποψη ποὺ καὶ σήμερα ἐκφράζεται ἀπὸ πολλούς, ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἔχει ἀνάγκη μόνο ἢ κυρίως τὴν ὑλικὴ τροφή γιὰ νὰ ζήσει. Μὲ τὰ δάκρυά του δείχνει τὴν ἀποφασιστικότητά του νὰ ἀλλάξει.

Ὁ Ἀδὰμ ἀποτελεῖ τύπο τῶν πιστῶν Χριστιανῶν ποὺ εἶναι ἀποφασισμένοι νὰ εἰσέλθουν στὴ Μ. Τεσσαρακοστὴ καὶ νὰ γίνουν ἄλλοι ἄνθρωποι. Κάθε μέρα, ὁλόκληρο τὸν χρόνον, προσπαθοῦμε ὅλοι μας, χωρὶς σταματημό, νὰ ἀλλάξουμε τὶς συνθῆκες τῆς ζωῆς μας, νὰ τὶς κάνουμε καλύτερες. Τὴν περίοδο τῆς Μ. Τεσσαρακοστῆς ἡ Ἐκκλησία καλεῖ τοὺς ἀνθρώπους νὰ ἀλλάξουν οἱ ἴδιοι, νὰ ἀλλάξει ὁ ἑαυτός τους καὶ ὅχι ὅσοι καὶ ὅσα τοὺς περιβάλλουν. Ἀλλὰ γιὰ νὰ θελήσουν νὰ ἀλλάξουν οἱ ἄνθρωποι, ἐμεῖς οἱ Χριστιανοί, χρειάζεται νὰ ἔχουμε κατανοήσει ὅτι τὰ ἀγαθὰ καὶ οἱ ὁμορφιὲς τοῦ κόσμου ποὺ ἄλλος περισσότερο καὶ ἄλλος λιγότερο ἀπολαμβάνουμε, δὲν μποροῦν νὰ γεμίσουν πραγματικὰ τὴ ζωὴ μας, νὰ ἐκπληρώσουν τοὺς πόθους τῆς ψυχῆς μας. Θὰ πρέπει νὰ μὴν μᾶς ἱκανοποιεῖ ἡ τακτοποιημένη ζωὴ μας. Θὰ πρέπει νὰ ζητᾶμε κάτι ἄλλο, κάτι περισσότερο, κάτι ἀνώτερο, θὰ πρέπει νὰ ζητᾶμε νὰ μοιάσουμε στὸν Χριστὸ ποὺ σταυρώνεται καὶ ἀνασταίνεται. Διαφορετικά, θὰ εἰσέλθουμε στὴ Μ. Τεσσαρακοστὴ γιατί ἦρθε ὁ καιρὸς καὶ θὰ ὁλοκληρώσουμε τὴν παρουσία μας σὲ αὐτὴ μὲ τὴν παρέλευση τοῦ χρόνου χωρὶς κάτι ἀπὸ τὴ ζωὴ μας νὰ ἔχει ἀλλάξει.

Ἀλλὰ γιὰ νὰ μοιάσουμε στὸν Χριστὸ θὰ πρέπει νὰ σηκώσουμε τὸν σταυρό μας κατὰ τὸν τρόπο ποὺ θέλει ὁ Θεὸς μέσα σὲ ἕνα κόσμο ποὺ κινεῖται καὶ ἐνεργεῖ μὲ ἀντίθετο τρόπο. Οἱ σύγχρονοι ἄνθρωποι, ὅπως καὶ οἱ ἄνθρωποι κάθε ἐποχῆς, κάνουν ὅ,τι κάνουν γιὰ νὰ πετύχουν τοὺς στόχους τους ἢ γιὰ νὰ ἀποδείξουν ὅτι σέβονται κανόνες καὶ ὑψηλὲς ἀρχές. Γι' αὐτὸ καὶ ὅ,τι καλὸ νομίζουν ὅτι κάνουν, θέλουν νὰ τὸ κάνουν γνωστὸ σὲ ὅλους, νὰ τὸ διαφημίζουν, νὰ τὸ προβάλλουν ὅσο καλύτερα γίνεται, ὥστε νὰ λαμβάνουν τὴν ἀνάλογη ἐπιδοκιμασία καὶ νὰ γεμίζουν μὲ αὐτοπεποίθηση. Ὅσοι, ὅμως, ἀπὸ ἐμᾶς ἀποφασίσουν πράγματι νὰ εἰσέλθουν στὸ «στάδιο τῶν ἀρετῶν» θὰ πρέπει νὰ τὸ κάνουν μὲ ἕνα ἐντελῶς διαφορετικὸ ἥθος, ἰδιαίτερα ὅσον ἀφορᾷ τὴ νηστεία ποὺ εὐκόλα φαίνεται καὶ εὐκόλα προβάλλεται ὡς προσωπικὴ ἐπιτυχία. Ἡ Μ. Τεσσαρακοστὴ εἶναι μιὰ περίοδος ποὺ μᾶς μαθαίνει ὅτι ὅλα ὅσα καταφέρνουμε θὰ πρέπει νὰ γίνονται ἐνώπιον μόνο τοῦ Θεοῦ. Ἐκεῖνος μόνο νὰ τὰ βλέπει ὥστε «ὁ πατήρ σου ὁ βλέπων ἐν τῷ κρυπτῷ ἀποδώσει σοι ἐν τῷ φανερῷ».

Ἡ μετοχὴ στὴ νηστεία εἶναι μιὰ πρώτη ἔνδειξη ὅτι θέλουμε νὰ ἀλλάξει ἡ ζωὴ μας. Πολλοὶ ὑποτιμοῦν τὴ σημασία τῆς νηστείας, δὲν καταλαβαίνουν πῶς συνδέεται ἡ μετοχὴ στὸ Πάθος τοῦ Χριστοῦ μὲ τὴν ἀποχὴ ἀπὸ τὶς τροφές καὶ θεωροῦν μὲ βεβαιότητα ὅτι δὲν ἔχει σημασία τί τρῶμε. Στὴν πραγματικότητα δὲν κατανοοῦν τὴν ἐνότητα τοῦ ἀνθρώπου, τὴν ἔνωση ψυχῆς καὶ σώματος, τὴ μετὰξὺ τους ἀλληλεξάρτηση καὶ ἀλληλεπίδραση. Ὅποιος νηστεύει μὲ λογικὸ τρόπο καὶ ὄχι ἀπὸ ἔθιμο ἢ συνήθεια, ἀρχίζει σιγὰ – σιγὰ νὰ ἀποδίδει ὅλο καὶ λιγότερη σημασία σὲ ὅλα αὐτὰ ποὺ νομίζουμε ὅτι θὰ πρέπει νὰ θησαυρίζουμε γιὰ νὰ ἔχουμε μιὰ ἄνετη καὶ ἀσφαλῆ ζωὴ. Κάθε φορὰ ποὺ θὰ δίνουμε λιγότερη σημασία στὴν περιουσία, τόσο θὰ αὐξάνεται ἡ ἐλευθερία μας ἀπὸ μιὰ ζωὴ δέσμια τῆς ἀπόκτησης ἀγαθῶν. Ὅσο περισσότερη εἶναι ἡ ἐλευθερία μας, τόσο μεγαλύτερη θὰ γίνεται ἡ προσήλωσή μας στὸν Θεό, τὸ θέλημά του καὶ τὶς ἐντολές του, ἀλλὰ καὶ ἡ ἀποφασιστικότητά μας νὰ σηκώσουμε τὸν σταυρό μας ὅπως ἐκεῖνος σήκωσε τὸν δικό του σταυρό.

Προϋπόθεση γιὰ νὰ φθάσουμε μαζὶ μὲ τὸν Χριστὸ στὰ Πάθη του καὶ ἀπὸ ἐκεῖ στὴν Ἀνάσταση εἶναι ἡ ἀπάρνηση τοῦ ἑαυτοῦ μας ποὺ συνδέεται μὲ τὴν ἁμαρτία καὶ τὴν παρακοὴ τοῦ θείου θελήματος καὶ ἡ ἀντικατάστασή του μέσα μας ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν Χριστό. Θεὸς εἶναι ἡ ἀρετὴ ὅπως λέει ὁ ἅγιος Μάξιμος καὶ ὅποιος εἰσέρχεται στὸ «στάδιο τῶν ἀρετῶν» μὲ τὸν τρόπο τοῦ Θεοῦ, τότε κάθε ἄσκηση, κάθε ἀρετῆς, ὅπως ἡ ἀρετὴ τῆς ταπείνωσης καὶ τῆς μετάνοιας, σημαίνει ὅτι ὁ ἑαυτός μας ἀλλάζει καὶ γίνεται ὁ Θεὸς ὁ νέος μας ἑαυτός. Δὲν εἶναι μικρὸ πρᾶγμα μιὰ τέτοια μεγάλη ἀλλαγὴ, νὰ ζεῖ ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς μέσα μας! Μόνο νὰ φανταστεῖ μπορεῖ κανεὶς πόσο μεγάλη δύναμη καὶ χάρη σημαίνουν ὅλα αὐτὰ γιὰ τὸν καθένα ἀπὸ ἐμᾶς ποὺ μέχρι τώρα δυσκολεύεται νὰ ἀποφύγει καὶ τὴν πιὸ μικρὴ ἁμαρτία, ποὺ

ἀδυνατεῖ νὰ δεῖ στὸ πρόσωπο τοῦ ἀδελφοῦ του τὸν ἴδιο τὸν Θεό, ποὺ δὲν καταφέρει νὰ νιώσει τὴν ἀνάπαυση κοντὰ στὸν Θεό.

Εἰσερχόμενοι μὲ ὁλόκληρη τὴν ὕπαρξή μας στὴ Μ. Τεσσαρακοστὴ μόνο μεγάλες ἀλλαγές μποροῦν νὰ μᾶς συμβοῦν. Κάθε ἐπιπλέον προσπάθεια ποὺ καταβάλλουμε στὴν προσευχή, τὴ νηστεία καὶ τὴ μετάνοια μᾶς φέρνει πιὸ κοντὰ στὴ θυσία τοῦ Χριστοῦ ποὺ ἀλλάζει πραγματικὰ τὰ δεδομένα τῆς ζωῆς τῶν ἀνθρώπων καὶ ἄρα καὶ τῆς δικῆς μας ζωῆς. Ἔτσι θὰ μπορούμε νὰ συγχωρήσουμε καὶ νὰ συγχωρεθοῦμε, νὰ μετανοήσουμε καὶ νὰ ἐπιστρέψουμε στὸ σπίτι τοῦ Θεοῦ Πατέρα, νὰ ζήσουμε πεθαίνοντας γιὰ τὴν ἁμαρτία καὶ νὰ ἀναστηθοῦμε. Νὰ δώσει ὁ Θεὸς αὐτὴ νὰ εἶναι ἡ κατάληξη καὶ τῆς δικῆς μας εἰσόδου, σήμερα, στὸ πνευματικὸ στάδιο ποὺ ἀνοίγεται μπροστά μας.

Διάπυρος πρὸς Κύριον εὐχέτης,

† Ὁ Τριμυθοῦντος Βαρνάβας